

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.349 van 6 november 2002
in de zaak A. 104.684/VII-23.749.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij:
advocaat S. VAN ROSSEM,
kantoor houdende te 2600 ANTWERPEN,
Bindstraat 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Kazakse nationaliteit, op 14 mei 2001 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2001 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 november 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 6 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. SAELEN, die, loco advocaat S. VAN ROSSEM, verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 24 juli 2000 en verklaarden zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 17 november 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 19 april 2001 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt :

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"(...)

Betrokkene, Kazachs staatsburger van Russische origine, zou zijn land verlaten hebben op 17 juli 2000. Op 24 juli 2000 zou hij in België aangekomen zijn waar hij nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort wel van een geldige Kazachse identiteitskaart.

Volgens zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 6 november 2000 zou hij zijn land verlaten hebben omdat hij er problemen kende omwille van zijn Russische origine. Ergens in de tweede helft van november 1999 drongen een zestal Kazachen het appartement van betrokkene binnen en eisten dat de Russen Kazachstan zouden verlaten. Daarna sloegen ze alles stuk en zeiden dat dit slechts een waarschuwing was waarna ze vertrokken. Toen de politie ter plaatse kwam wees betrokkene zijn buurvrouw als één van de daders aan. Hij ging samen met de politie naar haar toe en de politie vertelde haar van de beschuldiging. De buurvrouw vertelde dat ze op het moment van de feiten niet thuis was en dat ze er niet bij betrokken was. Er werd ook met de andere burens gesproken en betrokkene herkende meerdere van hen als daders maar hun familieleden beweerden dat ze het huis niet verlaten hadden en de

politie geloofde hen. Op het gelijkvloers woonde een politieagent die iets met de overige agenten besprak. Nadien vertelden de agenten tegen betrokkene dat de man hen verteld had dat betrokkene regelmatig lawaai maakt en dat hij waarschijnlijk een vernieuwing in zijn appartement wou doorvoeren en daarom een verhaal verzonnen had om geld van de burens te krijgen. De politie maakte geen proces-verbaal op omdat er geen getuigen waren en waarschuwde betrokkene dat hij de burens niet meer mocht beschuldigen omdat die anders klacht zouden indienen. Ongeveer drie dagen later ging betrokkene naar de rechtbank waar de rechter hem afraadde klacht in te dienen omdat hij toch zou verliezen. Nadien nam hij contact op met een kennis die rechter was en die hen vertelde dat klachten van de Russische bevolking inzake etnische conflicten nooit positief beslist zouden worden. Begin februari 2000 had betrokkene een ongeval. De bestuurder van de andere auto, een Kazach, was in fout en betrokkene verwittigde zijn werkgever. Ondertussen belde de Kazach de politie. De politie nam een verklaring van beiden af en stelde een proces-verbaal op waarbij de Kazach in het gelijk werd gesteld. De politie stelde voor geen onderzoek in te stellen en dat ieder zijn eigen herstelling zou bekostigen. Betrokkene was het hier niet mee eens maar de politie dreigde ermee dat hij anders ook de herstellingen van de andere wagen zou moeten bekostigen. De Kazach was tevreden met de uitspraak en zei dat Russen nooit meer rechten in Kazachstan zouden hebben. Op 26 mei 2000 werden betrokkene en zijn vrouw aangehouden. De politie vond een plooi in de koffer en vroeg betrokkene om mee te komen. Betrokkene ging mee en kwam op het politiebureau een goede kennis tegen die ex-agent was. Betrokkene vertelde hem wat er gebeurd was en de kennis werd kwaad op de agenten. De kennis ging daarop met een officier praten en betrokkene mocht daarna gaan. De kennis zei dat betrokkene geluk had gehad en dat de politie zeer negatief stond ten opzichte van de Russen. In juni 2000 ging betrokkene met zijn zwangere vrouw naar de polikliniek omdat ze pijn had. De dokter schreef haar een medicijn voor maar daarvan voelde ze zich nog beroerder. Betrokkene ging daarop met zijn vrouw naar het Amerikaans-Kazachs Centrum waar zijn vrouw werd aangeraden te stoppen met het medicijn. Ze werden teruggestuurd naar de polikliniek waar betrokkene vrouw vertelde wat haar in het Amerikaans-Kazachs Centrum gezegd was. De dokter in de polikliniek werd kwaad en zei dat er in Kazachstan geen Russische kinderen nodig waren. Ze legden hiervan klacht neer bij het hoofd van de polikliniek. Die riep de desbetreffende dokter in haar kantoor en had een gesprek met hem. Het hoofd beloofde betrokkene en zijn vrouw dat het niet meer zou gebeuren en dat de dokter hen verder zou helpen en dat als ze dat niet goed vonden dat ze geen recht meer hadden om te komen. Betrokkene vreesde voor zijn kind en besloot het land te verlaten in het gezelschap van zijn vrouw XXX (o.v. 4.982.452).

Er dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn tussen de onderlinge verklaringen van betrokkene (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken van 6 november 2000, beroepschrift 21 november 2000) die toelaten de waarachtigheid ervan in twijfel te trekken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er zes Kazachen het appartement binnenkwamen (zie DVZ man, vraag 42) terwijl hij in zijn beroepschrift verklaarde dat het er zeven tot acht waren. Bovendien verklaarde betrokkene dat hij drie dagen na de inval op zijn appartement naar de rechtbank ging, de rechter hem daar aanraadde geen klacht in te dienen wegen het zinloos karakter ervan en dat hij daarna bij een kennis die ook rechter was hetzelfde advies kreeg omdat de Russen toch niet geholpen zouden worden in Kazachstan (DVZ, vraag 42). In zijn verzoekschrift verklaarde betrokkene dat hij de dag na het incident op het appartement naar de politie ging, daar bot ving en de volgende dag naar een rechter ging die hem afraadde klacht in te dienen omdat het geen zin zou hebben (beroepschrift). Bovendien verklaarde betrokkene in zijn verzoekschrift ook nog dat zijn deur twee keer en zijn brievenbus één keer in brand werd gestoken. Tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde hij hier niets over hetgeen toch wel merkwaardig is. Wat betreft het incident van februari 2000 dient te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde dat ook zijn verhaal gehoord werd door de politieagenten (DVZ, vraag 42) terwijl hij in zijn beroepschrift verklaarde dat hij niet verhoord werd. Daarnaast is er een zware tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn echtgenote tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat een politieagent die op het gelijkvloers woonde de opgetrommelde agenten vertelde dat betrokkene en zijn echtgenote

regelmatig lawaai maakten en dat ze een vernieuwing van hun appartement gepland hadden en daarom een verhaal verzonnen hadden zodat de burens zouden moeten betalen om de vernieuwing te bekostigen (DVZ, vraag 42). Betrokkenes echtgenote verklaarde echter dat de buurvrouw de politie vertelde dat zij en haar echtgenoot regelmatig ruzie maakten en dat ze nu waarschijnlijk schuldigen zochten om te laten opdraaien voor de kosten van de stukken die ze zelf vernield hadden (DVZ, vraag 42). Het is merkwaardig dat betrokkene en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie de politie verteld zou hebben dat zij de schade zelf zouden hebben aangericht om geld te bekomen. Deze tegenstrijdigheden leggen een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid en de etnisch-Kazachse bevolking niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca, februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard-Online-, 3 februari 2001) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

Uit voorvermelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Slavische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen. Er moet aldus worden vastgesteld dat betrokkene bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (identiteitskaart, rijbewijs, huurcontract) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel zijn identiteit bewijzen waaraan niet wordt getwijfeld.

Gezien het bedrieglijke karakter van betrokkenes asielaanvraag met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, acht de Commissaris-generaal het niet nodig om betrokkene op te roepen voor een interview in dringend beroep. Ook in het kader van betrokkenes echtgenote XXX (o.v. 4.982.452) werd een bevestigende beslissing genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

(...)

Betrokkene, Kazachs staatsburger van Russische origine, zou haar land verlaten hebben op 17 juli 2000. Op 24 juli 2000 zou ze in België aangekomen zijn waar ze nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig internationaal paspoort, wel van een geldige Kazachse identiteitskaart.

Volgens haar verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2000 zou ze haar land verlaten hebben omdat ze er problemen kende omwille van haar Russische origine. Eind november 1999 belde de buurvrouw bij betrokkene. Toen ze

haar wilden binnenlaten drongen zeven andere Kazachen mee binnen en sloegen de boel kort en klein en beledigden betrokkene en haar echtgenoot omwille van hun Russische origine. Ze riepen dat de Russen moesten verdwijnen. De politie werd verwittigd en die arriveerde na anderhalf uur. Ze vertelden wat er gebeurd was en betrokkene man ging samen met de agenten in het gebouw op zoek naar de daders en eventuele getuigen. Betrokkene echtgenoot wees de buurvrouw en twee andere aan die hij als dader herkend had. Er werden echter geen getuigen gevonden omdat niemand iets gehoord zou hebben. De buurvrouw vertelde de agenten dat betrokkene en haar man altijd ruzie maakten en dat ze nu probeerden schuldigen te vinden om die te laten opdraaien voor de kosten. De politie verklaarde dat ze zonder getuigen geen proces-verbaal konden maken en gingen weg. De volgende dag ging betrokkene man naar het politiekantoor om er met het hoofd van de politie te spreken. Dit lukte, maar het hoofd lachte haar man gewoon uit, geloofde geen woord van wat haar man vertelde en stuurde hem weg. De volgende dag ging betrokkene man naar een rechter om hulp te zoeken. Zij raadde betrokkene echtgenoot aan geen klacht in te dienen omdat hij de zaak toch niet zou kunnen winnen en zich blauw zou betalen aan de procedure. Daarop besloten ze de zaak te laten rusten. In februari 2000 botste een oudere Kazach met zijn wagen tegen die van betrokkene echtgenoot. De politie kwam een proces-verbaal opmaken en de oudere Kazach gaf de schuld aan betrokkene echtgenoot. Betrokkene man werd niet verhoord door de agenten en nadat ze met de oudere Kazach gesproken hadden gaven ze betrokkene echtgenoot de keuze om ofwel geen klacht in te dienen en zijn wagen zelf te herstellen ofwel om wel klacht in te dienen waarbij ze er voor zouden zorgen dat hij beschuldigd werd en uiteindelijk ook zou opdraaien voor de herstellingen aan de wagen van de oudere Kazach. Betrokkene man besloot dan maar om de zaak te laten rusten en de wagen zelf te repareren. Op 26 mei 2000 gingen betrokkene en haar man naar een verjaardagsfeestje. Bij een controlepost werden ze tegengehouden en bij het doorzoeken van de wagen vond de politie een groot zakmes. Ze werden beschuldigd van wapenbezit en haar man werd meegenomen. Een paar uur later kwam haar man thuis. Een vriend van zijn vader was hem tegengekomen in het politiebureau en had ervoor gezorgd dat hij naar huis kon. Eind juni 2000 kwam betrokkene te weten dat ze zwanger was. In het Kazachs Amerikaanse Centrum voor de gezondheid van vrouwen werd een kans op miskraam vastgesteld en stuurde men haar door naar de polikliniek. Daar kreeg ze een medicijn dat de toestand enkel verergerde. Betrokkene en haar man keerden terug naar het Kazachs-Amerikaans centrum waar ze een ander medicijn kreeg en opnieuw werd doorgestuurd naar de polikliniek. Enkele dagen later gingen ze terug naar de polikliniek waar betrokkene de gynaecologe vertelde dat het eerste medicijn niet goed voor haar was. De gynaecologe werd kwaad en riep dat kinderen van Russische origine niet welkom waren in Kazachstan. Betrokkene en haar man gingen naar het hoofd van de polikliniek om de situatie uit te leggen en een andere arts te vragen. Het hoofd van de kliniek riep de gynaecologe bij zich en ze spraken met elkaar. Nadien vertelde het hoofd van de kliniek dat ze geen recht hadden op een andere arts. Betrokkene en haar man besloten daarop om Kazachstan te verlaten. Op 17 juli 2000 vertrok betrokkene dan in het gezelschap van haar man XXX (o.v. 4.982.452) naar België.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar asielaanvraag hoofdzakelijk baseert op de motieven aangebracht door haar echtgenoot XXX (o.v. 4.982.452) ter staving van zijn asielrelaas. Wat betreft het door hem ingestelde dringende beroep werd een bevestigende beslissing genomen. Derhalve dient met betrekking tot die feiten ook voor betrokkene een bevestigende beslissing te worden genomen. Betrokkene zelf werd niet het slachtoffer van fysiek geweld maar werd wel door etnische Kazachen bedreigd. Deze bedreigingen op zich zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Conventie van Genève te worden beschouwd. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de onderlinge verklaringen van betrokkene (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2000 en beroepschrift van 21 november 2000) die toelaten de waarachtigheid ervan in twijfel te trekken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de buurvrouw de politie vertelde dat betrokkene en haar echtgenoot het appartement zelf vernield hadden om zo geld te bekomen van de bureaus (DVZ, vraag 42). In haar verzoekschrift verklaarde ze echter dat een buurman die ook bij de politie werkte dit verhaal tegen de politie vertelde (beroepschrift). Ook verklaarde betrokkene in haar beroepschrift dat de deur twee keer en de brievenbus één

keer in brand gestoken werd. Tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte ze hiervan geen melding. Daarnaast zijn er zware tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en die van haar echtgenoot tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man de dag na het incident op het appartement naar de politie ging en de dag daarna naar de rechtbank (DVZ, vraag 42). Haar echtgenoot verklaarde echter dat hij drie dagen na het incident naar de rechtbank ging, dat hem daar werd afgeraden een klacht in te dienen en dat hij nadien bij een rechter die hij kende hetzelfde advies kreeg (DVZ, vraag 42). Ook verklaarde betrokkene tijdens haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar man naar aanleiding van het ongeval met de wagen niet verhoord werd (DVZ, vraag 42) terwijl haar man verklaarde dat dit wel het geval was (DVZ, vraag 42). Deze tegenstrijdigheden leggen een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde vervolging door de Kazachse overheid en de etnisch-Kazachse bevolking niet overeenstemt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. In deze documentatie (Missierapport Kazachstan van de Immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken 14 september - 10 oktober 2000; 13 november - 19 december 2000; 6 januari - 23 januari 2001 en Informatie Kazachstan Cedoca, februari 2001; De Standaard en La Libre Belgique, 31 oktober 2000; Le Soir, 20 december 2000; De Standaard-Online-, 3 februari 2001) wordt nergens melding gemaakt van dergelijke vervolging. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat er geen sprake is van enige systematische vervolging van de Russische bevolkingsgroep.

Uit voorvermelde informatie blijkt dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning, waardoor het op dit niveau voor personen van Russische afkomst mogelijk is bescherming te krijgen. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat mogelijke slachtoffers van dergelijke vervolging niet op bescherming van de Kazachse overheid kunnen rekenen.

Gelet op het voorgaande kan er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden vastgesteld. Het door betrokkene in het kader van haar asielprocedure neergelegde document (identiteitskaart) wijzigt hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien het enkel haar identiteit bewijst waaraan niet wordt getwijfeld.

Gezien het tegenstrijdige karakter van betrokkenes asielaanvraag met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, acht de Commissaris-generaal het niet nodig om betrokkene op te roepen voor een interview in dringend beroep. Ook in het kader van betrokkenes echtgenoot XXX (o.v. 4.982.452) werd een bevestigende beslissing genomen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 17 november 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen volgende middelen aanvoeren :

“Evenredigheidsbeginsel/Beginselen van behoorlijk bestuur/ Schending van de rechten van verdediging

Motiveringsplicht.

1. Evenredigheidsbeginsel en zorgvuldigheid

Verzoekers worden ten onrechte niet ontvankelijk verklaard als vluchtelingen. De gevolgen die deze beslissing voor hun meebrengt is niet in evenredigheid tot de wijze waarop de beslissing tot stand is gekomen. Zij zijn niet gehoord. De zogenaamde tegenstrijdigheden die aangehaald worden om tot afwijzing over te gaan zijn eerder vergezocht en uiteindelijk zijn het slechts aanvullingen, verduidelijkingen en helemaal geen tegenstrijdigheden. Dat de procedure in het Nederlands is gevoerd, dat nochtans de vertaling van hun dringend beroep in het Frans werd opgesteld. Dat dit ook aanleiding kan geven tot enkele begripsverwarringen die verkeerd zijn vertaald. Dat de opgestelde reglementering aangaande de gedwongen taal keuze van bij de aanvang van de proceduretaal er juist gekomen is om dit probleem te verhinderen. Dat dit niet gerespecteerd wordt in de huidige procedure. Dat men zich baseert op enkele luttele tegenstrijdigheden, die in het geheel van hun redenen onbelangrijk zijn. Is hij de volgende dag of na drie dagen gaan klacht neerleggen? Dat hij de volgende dag zich bij de politie gaan melden is en nadien heeft klacht neergelegd bij de rechter, waar hij ook bot ving, dat dit niets tegenstrijdigs bevat. Aangaande het incident met zijn wagen is hij wel gehoord door de politie maar niet verhoord, er werd geen PV opgesteld en hij werd eigenlijk niet gehoord aangezien hij ondanks zijn redenen die hij had om te stellen dat de oudere Kazak in fout was bij het verkeersongeval, toch gedwongen werd om zijn eigen schade te betalen. Dat hij in zijn dringend beroep, nogmaals zijn voortdurende angst uitdrukt omwille van het etnische geweld tegen hem en zijn familie en de onmacht zich hiertegen te verweren. Dat hij dit verder toelicht door te stellen dat zijn deur twee maal en zijn brievenbus in brand gestoken werd. Dat men het merkwaardig noemt dat hij dit niet heeft vermeld tijdens zijn interview op DVZ. Dat dit echter gewoon een voorbeeld is van de etnische problemen die hij verder heeft gehad met zijn burens en alleen een verdere toelichting betreft, dat hier geen enkele merkwaardigheid achter te zoeken is. Dat men dan wijst op de ‘zwarte tegenstrijdigheid’ tussen man en vrouw, deze zogenaamde tegenstrijdigheid betreft het feit dat volgens zijn vrouw het de buurvrouw was, dienvolgens verzoeker de politieagent vermeld, die zou gesteld hebben dat zij hun appartement zelf zouden vernield hebben en iemand zochten om de schade te vergoeden. Dat dit werkelijk spijkers op laag water zoeken is, dat immers de politieagent, de buur was die onderaan woonde die met de politie sprak, wie uiteindelijk dit in eerste instantie heeft verteld of geïnsinueerd, kan alleen maar vermoed worden. Dat dan ook verzoekers terecht zich niet kunnen verzoenen met een dergelijke beslissing. Het Vluchtelingenverdrag vermeldt de vijf oorzaken of redenen voor de vervolging; ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Via een ruime interpretatie van deze gronden en dan voornamelijk van het begrip ‘Sociale groep’ zal ook de vervolging om andere redenen, die in de meeste verdragen ter bescherming van de mensenrechten zijn terug te vinden (geslacht, geboorte, eigendom, taal, ...) binnen het toepassingsveld kunnen vallen.

Deze ruime interpretatie is overigens verenigbaar met de bedoelingen van de auteurs van het Vluchtelingenverdrag die in de aanbevelingen in de slotakte hun hoop uitdrukten ‘dat het verdrag betreffende de status van vluchteling als een voorbeeld zal dienen dat de grenzen van de betekenis van het Verdrag zal overschrijden, en dat het alle Staten zal opwekken om de zich op hun grondgebied als vluchteling bevindende personen die niet onder de bepalingen van het Verdrag vallen zoveel mogelijk dienovereenkomstig te behandelen. In dit kader vallen nogmaals de mensenrechtelijke aspecten van het Vluchtelingenverdrag op. De vijf gronden verwijzen naar fundamentele rechten als de vrijheid van godsdienst, meningsuiting en non-discriminatie. De vaststelling van wat vervolging is kan dan ook geschieden binnen het kader van de internationaal-rechtelijke erkenning van die rechten en de toegestane beperkingen. In het huidige kader dient dan ook vastgesteld te worden dat er wel degelijk inbreuken zijn op de fundamentele rechten van verzoekers met betrekking tot het recht op respect voor hun fysieke integriteit. Dat hun rechten werden genegeerd en zij geen bescherming kregen. Dat zij constant in angst leefden voor burens en medeburgers en de plaatselijke politie, dat niemand hun hiertegen kon

beschermen, dat deze vervolging niet uitgaat van de overheid en dat zij mogelijks de beste bedoelingen hebben om op nationaal vlak dit etnische geweld te doen oplossen maar dit heeft voor verzoekers weinig waarde aangezien zij van diezelfde plaatselijke autoriteiten geen bescherming kunnen genieten tegen al het geweld en de bedreiging tegen hun fysische integriteit gericht. Het feit dat nog andere mensen slachtoffer zijn van inbreuken op deze fundamentele vrijheden neemt de gegrondheid van betrokkene zijn aanvraag niet weg. Integendeel, het is een gekend gegeven dat dergelijke fundamentele schendingen zich voordoen. Dat er ernstige elementen zijn om de gegronde vrees bij een eventuele terugkeer van verzoekers te bevestigen. Dat dit zelfs niet onderzocht werd door het Commissariaat-Generaal. Dat het dan ook niet te begrijpen is dat men een beslissing neemt zonder hun zelfs te horen over hun etnische afkomst en de angst voor vervolging in dit kader. Dat zij zelfs niet de kans hebben gekregen om hun situatie toe te lichten. Als bestuurlijke overheid is het Commissariaat-generaal ertoe gehouden de beginselen van behoorlijk bestuur te eerbiedigen. Een van deze beginselen is de hoorplicht die, volgens Opdebeeck, een dubbel doel heeft; enerzijds het vrijwaren van de belangen van de individuele burger, door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te vermijden, anderzijds het vrijwaren van het belang van het bestuur, door te vermijden dat het bestuur zonder kennis van zaken onzorgvuldige beslissingen zou nemen. Dat dit door de houding van het Commissariaat-generaal nu wel gebeurd is. Volgens de Vaste rechtspraak van de Raad van State geldt de hoorplicht wanneer tegen iemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die van aard is om zijn of haar persoonlijke belangen zwaar aan te tasten en die gegrond is op zijn of haar persoonlijk gedrag. De beslissing van het Commissariaat-Generaal is een dergelijke maatregel. Enerzijds is zij gesteund op de persoonlijke gedragingen van de betrokken vreemdeling, zowel in het geval van formele ontvankelijkheidsgronden als van de materiële onontvankelijkheidsgronden, die een beoordeling van de persoonlijke motieven van de erkenningsvraag veronderstellen. Zoals in huidig geval. Bovendien zijn de persoonlijke antecedenten van belang voor de beoordeling van de vraag of de betrokken vreemdeling in geval van bevestigende beslissing van weigering van verblijf naar zijn of haar land kan worden teruggeleid, dit in het licht van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag. Aangezien zij eveneens uitsluitel verleent over het verder verblijf van de betrokken vreemdeling in België heeft deze beslissing ernstige gevolgen voor zijn of haar materiële en morele belangen. Het recht om gehoord te worden is niet absoluut, er kan van afgeweken worden in drie gevallen, doch geen van deze drie gevallen zijn van toepassing.;

- I. Vatbaar zijn voor directe en eenvoudige constatacie door de overheid, wat met huidige problematiek zeker niet mogelijk was.
- II. In geval van hoogdringendheid, na meer dan een halfjaar verblijf in afwachting van gehoord te worden is er geen sprake van plotselinge hoogdringendheid wat een grond zou zijn om verzoekers niet te moeten horen.
- III. Ten slotte is de overheid niet verplicht haar te horen indien zij niet binnen een redelijke termijn zou bereikbaar zijn. Hun adres was gekend samen met alle gegevens en hier was dus ook geen reden om niet over te gaan tot convocatie. Zij hebben dus nooit op nuttige wijze hun redenen uiteen kunnen zetten. Dit maakt een grove schending van de rechten van verdediging uit en van het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe de overheid, het Commissariaat-generaal, gehouden is om in acht te nemen bij haar beoordeling.

3.2. Schending van de motiveringsverplichting.

Dat de motivering van de afwijzing van de asielaanvraag de beslissing moet dragen. Dat uit de motivering moet kunnen vastgesteld worden om welke reden verzoekers niet als vluchteling worden aanvaard en dat hierbij moet rekening gehouden worden met alle elementen. Dat alleen de algemene situatie voor Russen volgens de verbindingsman in Kazakstan wordt aangehaald om over te gaan tot een beslissing met betrekking tot onontvankelijkheid. De nationale bezorgdheid en alertheid met betrekking tot de discriminatie en het etnische geweld dat tegen Russische mensen gebruikt wordt bevestigt alleen dat men weet dat dit nog steeds plaatsvindt. Dat dit voor verzoekers geen boodschap is om zich veilig te voelen aangezien de plaatselijke echelons zich nog verder tegen hun gaan stellen en wie zal hen dan veiligheid garanderen. Dat indien men met hun argumenten geen rekening wil houden dat dan toch minstens moet gemotiveerd worden waarom men er geen rekening mee houdt. Dat

dit individueel moet nagekeken worden. Dat dit echter niet gebeurd is. Dat men zelfs overgaat tot het nemen van een negatieve beslissing als zou verzoeker een bedrieglijke aanvraag hebben ingediend. Dat hiervoor in de ganse beslissing geen enkele reden wordt opgegeven. Dat men hiervoor verwijst naar enkele zogenaamde tegenstrijdigheden, dat deze echter niet bestaande zijn, maar tevens moest de raad dit toch als een tegenstrijdigheid zien, niet relevant is voor hun verhaal en hun opgegeven motieven.

Dat dit dan ook geen beslissing is die gedragen wordt door de motivering en die verzoekers duidelijk maakt waarom zij persoonlijk niet als vluchteling worden aanvaard en waarom de geschonden rechten niet als voldoende ernstig worden beoordeeld om onder de Conventie te vallen. Dat hun angst op vervolging omwille van de etnische problematiek zeer reëel is, dat er geen bescherming en hulp geboden is. Dat je mogelijks wel hulp kan krijgen op nationaal vlak en dat hier inspanningen gedaan worden dat dit echter aan verzoekers in hun specifieke situatie geen enkel garantie naar veiligheid kan bieden. Dat een dergelijke motivering dan ook geen antwoord is op de aangebrachte elementen. Dat er op geen enkel individueel element antwoord gegeven wordt en alleen naar het algemeen verslag wordt verwezen, van de verbindingsman, heeft deze dan hun persoonlijke redenen onderzocht. Deze maakt immers maar een algemeen verslag op van de beleidslijnen en de opties maar kan nooit individueel oordelen.

Dat het dan ook zeker niet voldoende is om naar dit rapport te verwijzen om over te gaan tot een negatieve beslissing.

Dat de opgegeven zogenaamde tegenstrijdigheden niet juist zijn, minstens irrelevant zijn in hun vluchtverhaal.

Dat er geen enkel argument gegeven wordt waarom hun aanvraag bedrieglijk zou zijn. Dat immers ook uit het rapport blijkt dat dergelijke schendingen zich voordoen, dat men hier van de nationale overheid zeer bekommerd om is en dat men weet dat de plaatselijke autoriteiten niet altijd even correct reageren. (wat nog zwak is uitgedrukt)

Dit bevestigt dus dat verzoekers feiten hebben naar voor gebracht die stroken met de realiteit in het land van herkomst. Waar zit dan de bedrieglijkheid. Dat verzoekers dan ook menen dat de motivering van het Commissariaat-Generaal niet deugdelijk is en de beslissing dient vernietigd te worden.”;

2.2.1. Overwegende vooreerst dat geen enkele bepaling voorschrijft dat een asielzoeker door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden gehoord; dat vanuit het oogpunt van het zorgvuldigheidsbeginsel enkel vereist is dat de Commissaris-generaal alle gegevens verzamelt die nodig zijn voor een correcte en volledige beoordeling van de aanvraag; dat wat betreft het feit dat de vertaling van verzoekers verklaringen in het Frans is gebeurd, verzoekers nalaten aan te tonen waar dit hun asielaanvraag in een voor hen negatieve wijze zou beïnvloed hebben; dat het niet kan volstaan te verwijzen naar hypothetische begripsverwarringen, maar dat dient gespecificeerd te worden waar een dergelijke begripsverwarring is ontstaan en op welke wijze deze het asielonderzoek heeft beïnvloed;

2.2.2. Overwegende dat, wat de materiële motivering van de beslissingen betreft, het aangevoerde asielrelaas werd beoordeeld in het licht van externe informatiebronnen met betrekking tot de situatie in Kazakstan; dat op grond van deze informatie werd vastgesteld dat het voor verzoekers mogelijk moet zijn op de bescherming van de Kazakse overheid te kunnen rekenen; dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de Commissaris-generaal naast de algemene situatie in Kazakstan, tevens het individuele relaas van verzoekers heeft onderzocht ter beoordeling van de ingeroepen vrees voor vervolging;

dat wat de in dit relaas ontwaarde tegenstrijdigheden betreft, in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker enerzijds verklaarde dat hij drie dagen na de inval in zijn appartement naar de rechter ging om klacht neer te leggen, en anderzijds verklaarde dat hij de dag na dit incident naar de politie ging en de volgende dag naar de rechter; dat beide versies wel degelijk verschillend zijn; dat wat het auto-ongeval betreft, uit de respectieve verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot niet verhoord werd (verhoorverslag DVZ inzake verzoekster, punt 42), terwijl verzoeker verklaarde dat hijzelf wel verhoord werd door de politie (verhoorverslag DVZ inzake verzoeker, punt 42); dat er wel degelijk een tegenstrijdigheid is; dat, wat het in brand steken van de brievenbus betreft, redelijkerwijze van een asielzoeker kan worden verwacht dat deze de zwaarwichtige feiten vermeldt die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit zijn land van herkomst; dat met de niet-vermelding van dit feit door verzoeker voor de dienst Vreemdelingenzaken mede rekening kon worden gehouden; dat, wat de identiteit van de persoon die de politie verwittigde betreft, uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat verzoeker verklaarde dat een buurman, die tevens politieagent was, de politie verwittigde (verhoorverslag DVZ inzake verzoeker punt 42), terwijl verzoekster verklaarde dat het de buurvrouw was (verhoorverslag DVZ inzake verzoekster, punt 42); dat beide versies wel degelijk uiteenlopend zijn; dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen derhalve niet hebben weerlegd; dat het eerste noch het tweede middel gegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes november tweeduizend en twee, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de H.	C. VERHAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.